

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: T. F.-O. E., narozen X
státní příslušnost Pobřeží Slonoviny
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2025, č. j. KRPU-57829-20/ČJ-2025-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2025, č. j. KRPU-57829-20/ČJ-2025-040022-ZZ-DB (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 23. 3. 2025 v 13:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že zemi původu (Pobřeží Slonoviny) opustil v roce 2014 z politických důvodů. Odešel do Tuniska, kde pobýval až do roku 2022. Situace v Tunisku se však pro něj stala nadále neúnosnou, a to s ohledem na značnou míru diskriminace a pronásledování, kterému cizinci tmavé barvy pleti ze Subsaharské Afriky v Tunisku čelí na každodenní bázi. Z tohoto důvodu se rozhodl odejít do Evropy. V říjnu 2022 odcestoval letecky do Rumunska na základě platného víza. V Rumunsku požádal o udělení mezinárodní ochrany, ta mu však nebyla udělena. Následně bylo žalobci vydáno rozhodnutí o návratu se lhůtou pro dobrovolné vycestování do 7. 6. 2024. V případě návratu do země původu se žalobce obával o svou bezpečnost v kontextu blížících se voleb chystaných na období říjen-listopad 2025. Žalobce tedy z důvodu těchto obav opustil Rumunsko. Dne 23. 3. 2025 byl kontrolován cizineckou policií u společného centra Petrovice-Bahratal poté, co mu byl německými orgány odepřen vstup na území Německa. Následně byl žalobce zajištěn.
3. Žalobce namítl, že žalovaná porušila § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistila stav věcí způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména ve vztahu k možnosti realizace dublinského transferu žalobce do Rumunska.
4. Dále žalobce namítl porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a to zejména ve vztahu k zárukám, které poskytuje žadatelům o mezinárodní ochranu rumunský azylový systém.
5. Dále byl dle žalobce porušen žalovanou § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a to zejména ke skutečnosti, že žalobce má záznam v systému SIS, tedy vůči němu bylo vydáno rozhodnutí o návratu, což vnáší pochybnosti o tom, zda může být žalobce předán do Rumunska pro účely řízení o mezinárodní ochraně, neboť toto řízení bylo patrně ukončeno.
6. Dále žalobce namítl porušení § 52 správního řádu s tím, že žalovaná neprovedla důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, zejména si neobstarala nezávislou zprávu o aktuální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
7. Dále žalobce namítl porušení § 68 odst. 3 správního řádu s tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů napadeného rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k existenci záznamu o evidenci žalobce v SIS jako možné překážce předání žalobce do Rumunska.
8. Dle žalobce žalovaná dále porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť s ohledem na záznam v SIS lze mít vážné pochybnosti o tom, zda bude účel jeho zajištění, tedy jeho předání do Rumunska vůbec možné naplnit.
9. Dle žalobce byl dále porušen čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „Přijímací směrnice“), neboť v průběhu správního řízení nebylo potvrzeno, že nelze účinně aplikovat jiná mírnější opatření.

10. Žalobce konstatoval, že s ohledem na existenci záznamu v SIS mohl být zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců za účelem jeho správního vyhoštění. Nemohl však být zajištěn dle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho transferu do Rumunska. Záznam v SIS značí, že řízení o mezinárodní ochraně bylo se žalobcem ukončeno, protože existují důvodné pochybnosti o tom, zda lze účel zajištění vůbec naplnit, tedy žalobce do Rumunska předat. Žalobce zjevně již není v postavení žadatele o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž žalovaná se s existencí záznamu v SIS nijak nevypořádala.
11. Ve vztahu k námitce, že žalovaná nedostatečně zohlednila nedostatky azylového systému v Rumunsku žalobce upřesnil, že žalovaná porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť se dostatečně nezabývala otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné. V minulosti se dle žalobce proti předávání cizinců v určitých případech vyslovily české soudy, což by mělo být žalované známo z úřední činnosti. Žalobce upozornil na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, dle kterého nelze přistoupit k přemístění cizince do jiného státu za situace, kdy v daném členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost číslo 29217/12. I přesto, že se tento případ týkal odlišného skutkového stavu (rodina s malými dětmi, která měla být relokována do Itálie), některé obecnější závěry ESLP je potřeba dle žalobce zohlednit i v jeho případě. Dle žalobce se žalovaná zabývala možností předání do Rumunska jen velmi stručně na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Dle žalobce jsou však informace uváděné žalovanou zcela obecné, neodkazují na žádné zprávy o zemi původu ani externí zdroje. Zprávu OAMP pak dle žalobce nelze považovat za důvěryhodný zdroj informací.
12. Dle žalobce je navíc zmíněné posouzení žalované v rozporu s dostupnými mezinárodními zprávami o situaci v Rumunsku včetně judikatury českých a evropských soudů. Celá řada veřejně dostupných zdrojů hovoří dle žalobce o tom, že situace v Rumunsku je pro žadatele o mezinárodní ochranu dlouhodobě nepřiznivá, k čemuž žalobce odkázal na zprávu ECRE AIDA, dostupnou na <https://asylumineurope.org/reports/country/romania>.
13. Dále žalobce namítl, že v jeho případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření, tj. některého z tzv. zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť zajištění je až posledním prostředkem nelze-li uplatnit opatření mírnější. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, proč nebylo možné použít mírnějších opatření v případě žalobce. Dle jeho názoru žalovaná vychází z toho, že žalobce je nedůvěryhodnou osobou už z toho důvodu, že neoprávněně vstoupil na území České republiky. Pokud by se však přistoupilo na takovou argumentaci, nebylo by dle žalobce možné zvláštní opatření aplikovat v podstatě nikdy. Je tedy třeba trvat na zásadně kvalitnějším odůvodnění nemožnosti uložení zvláštních opatření, než jak to učinila žalovaná v napadeném rozhodnutí.
14. Žalobce upozornil, že vhodnou alternativou k zajištění bylo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy žalovaná měla možnost uložit žalobci v koordinaci se Správou uprchlických zařízení povinnost zdržovat se v některém z přijímacích či pobytových středisek a v určené době zde být přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Možnost využít alternativy k zajištění umístěním přímo do pobytového střediska přitom dle žalobce vyplývá i z důvodové zprávy k příslušné novele zákona o pobytu cizinců

č. 176/2019 Sb., kterou byla do zákona o pobytu cizinců vložena práve možnost uložení zmíněného alternativního opatření. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60, ve kterém Nejvyšší správní soud připustil možnost užití zmíněného alternativního opatření v určitých případech. Dle žalobce žalovaná použila nejprísnější opatření v podobě zajištění, ačkoliv mohla využít mírnější opatření, protože považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

Vyjádření žalované k žalobě

15. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem, náležitě jej odůvodnila, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
16. Následně žalovaná stručně reprodukovala důvody zajištění žalobce uvedené v napadeném rozhodnutí včetně posouzení mírnějších zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
17. Podotkla, že po vydání napadeného rozhodnutí dne 4. 4. 2025 obdržela sdělení Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze kterého vyplývá, že Rumunsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět na své území.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
19. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 23. 3. 2025 kontrolován hlídkou PČR, OPKPE Ústí nad Labem, poté co mu byl odepřen vstup orgány SRN na jejich území, kdy hlídce PČR žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti ani oprávnění ke vstupu a pobytu na území České republiky. Z informace o vrácení žalobce orgány SRN vyplývá, že cestoval v autobuse po dálnici BAB17 a při kontrole se orgánům SRN prokázal totálním padělkem francouzské ID karty. Provedenou lustrací v informačním systému PČR bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného oprávnění k pobytu, které by mu umožnilo pobývat na území České republiky ani na území jiného státu EU a že je veden v systému SIS jako osoba, na kterou se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností záznamu od 23. 5. 2024 do 23. 5. 2029, kdy zadávající zemí je Rumunsko. Porovnáním otisků prstů žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v systému EURODAC byla nalezena shoda, ze které vyplynulo, že žalobce je žadatelem o azyl na území Rumunska pod ID č. X ze dne 25. 6. 2024.

21. K uvedeným skutečnostem žalobce ve své výpovědi ze dne 23. 3. 2025 uvedl, že ze své země odcestoval v roce 2014, a to letecky do Tuniska, kde setrval až do roku 2022. V říjnu 2022 cestoval letecky do Rumunska s platným cestovním dokladem a vízem. Cestovní doklad po vypršení jeho platnosti ztratil. Dne 23. 3. 2025 před zadržením orgány SRN cestoval z Bukurešti do SRN, aby tam požádal o azyl. Svého neoprávněného pobytu si je vědom, podmínky, za kterých smí cestovat po EU, zná. Po zamítnutí žádosti o pobyt v Rumunsku podal žádost o nový azyl. O tom, že jeho žádost o azyl byla zamítnuta žalobce ví, ale domů do své vlasti se vrátit nemůže, neboť se obává o svoji bezpečnost v souvislosti s nadcházejícími volbami. Na území EU nemá vazby. V případě propuštění by se vrátil do svého domovského státu. K pobytu v Rumunsku v rámci jeho podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že zařízení, ve kterém byl umístěn bylo jeho normální domov, panovaly tam dobré hygienické podmínky, měl tam volný pohyb, přístup k telefonu, klimatizaci. K padělanému dokladu, který orgánům při vstupu do SRN předložil, uvedl, že byl od kamaráda a více se k tomu odmítl vyjádřit.
22. Z oznámení Ministerstva vnitra ze dne 4. 4. 2025 plyne, že Rumunsko dne 28. 3. 2025 přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět do Rumunska.
23. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „*z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce.
24. Soud nesouhlasí se žalobcem, že v napadeném rozhodnutí absentují úvahy, kterými se žalovaná řídila, a to ve vztahu k existenci záznamu v evidenci SIS jako možné překážce předání žalobce do Rumunska. Soud shledal, že žalovaná na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí podrobně popsala právní úpravu, ze které vycházel, kdy dovodil, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně a vztahuje se na něj nařízení Dublin III. Žalobci lze přisvědčit, že žalovaná nevedla v napadeném rozhodnutí explicitní úvahu o možném vrácení žalobce do Rumunska z důvodu záznamu v SIS, což je však zřejmě důsledkem toho, že možnost vrácení pro takový případ stanoví přímo nařízení Dublin III (viz níže). Z toho je zřejmé, že nebylo třeba zvažovat možnost návratu žalobce do Rumuska kvůli záznamu v SIS, když platná právní úprava s takovým návratem počítá.
25. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by se žalovaná nedostatečně zabývala azylovým systémem v Rumunsku. Případnými systémovými nedostatky azylového řízení v Rumunsku se žalovaná zabývala na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaná upozornila, že nemá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poznatky ze soudní judikatury ani od jiných institucí, že by rumunské azylové řízení trpělo systémovými nedostatky. Konstatovala, že žadatelům o azyl jsou zajištěna procesní práva v souladu s právní úpravou, a že Rumunsko je bezpečnou zemí. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které shledává dostatečným a přezkoumatelným.

26. Dále soud shledal, že žalovaná se v dostatečném rozsahu věnovala možnosti užití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí.
27. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalované, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
28. Soud dále posuzoval k námitkám žalobce, zda je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem o pobytu cizinců a zda si žalovaná opatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
29. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
30. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
31. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
33. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“
34. Soud se zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobce do Rumunska a tvrzených systémových nedostatků tamního azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že „správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
35. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“
36. Na uvedená rozhodnutí navázal rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, podle kterého v rozhodnutí

o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Rozšířený senát zdůraznil, že „s ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností, a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost“.

37. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné. Musí se přitom zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku.
38. Žalovaná tedy měla povinnost zabývat se reálností předání žalobce do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání cizinců do jiného členského státu není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění cizince přitom považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a kam je předání cizince alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu prověřovala Rumunsko jakožto stát, ve kterém žalobce v minulosti o mezinárodní ochranu požádal, jak vyplynulo z jeho výpovědi i z evidence EURODAC.
39. Soud zdůrazňuje, že žalobce v řízení o zajištění nenamítal existenci systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku a neuváděl ani žádná tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit jakékoli pochybnosti o existenci takových nedostatků, natožpak pochybnosti důvodné. Žalobce naopak dne 23. 3. 2025 v rámci podání vysvětlení uvedl, že v Rumunsku požádal o

azyl, přičemž nezmínil, že by mu v Rumunsku hrozilo nějaké nebezpečí protiprávního jednání vůči jeho osobě. Žalobce sice zároveň uvedl, že se nechce vrátit do Rumunska, avšak takový postoj žalobce není významný. Zároveň si žalobce pochvaloval podmínky v rumunském azylovém zařízení s tím, že podmínky byly jako v normálním domově.

40. Žalovaná na stranách 6-7 napadeného rozhodnutí uvedla, že Rumunsko postupuje v souladu s platnou legislativou Evropské unie včetně nařízení Dublin III. Upozornila, že v Rumunsku státní moc dodržuje lidská práva, je schopna jejich dodržování zajistit a umožňuje činnost nezávislým právníkům osobám dohlížejícím právě na tato práva. Dále žalovaná poukázala na poznatky z vlastní činnosti, že Česká republika cestou ministerstva vnitra zahajuje a vede dublinská řízení o předání žadatelů o mezinárodní ochranu podanou v Rumunsku neoprávněně pobývajících na území ČR a že se tato předání daří realizovat. Žalovaná upozornila na vlastní poznatky na základě výpovědi cizinců, že přijímací a pobytová střediska v Rumunsku jim poskytují ubytování, základní hygienické zázemí i stravu. Žalovaná dále zdůraznila, že na úrovni orgánů Evropské unie a Organizace spojených národů nebyla vydána žádná doporučení či stanoviska, ze kterých by vyplývaly systémové nedostatky azylového řízení v Rumunsku a nemožnost vydávat cizince do Rumunska za účelem provedení azylového řízení. Soud se ztotožňuje se zjištěními žalované a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalobce ve správním řízení neuplatnil žádná relevantní tvrzení, která by uvedené závěry vyvracely, vyhodnotil soud uvedené odůvodnění žalované jako dostatečné.
41. Dostatečné byly také podklady, které si žalovaná pro své rozhodnutí opatřila. Vzhledem k tomu, že z výpovědi samotného žalobce nevyplynuly žádné důvody, které by bránily jeho předání do Rumunska, postačila jako podklad Informace OAMP ze dne 14. 3. 2023 o azylovém systému v Rumunsku, která je součástí správního spisu. Žalobce ostatně ani v žalobě nenamítal, že by se situace v Rumunsku od doby vydání této zprávy změnila (zejména netvrdil, že by se zhoršila). Soud považuje zprávu OAMP za dostatečný a věrohodný podklad a nesouhlasí se žalobcem, že bylo třeba obstarat jinou „nezávislou“ zprávu o situaci v Rumunsku.
42. Žalovaná na základě Informace OAMP ze dne 14. 3. 2023 dovodila, že situace v Rumunsku není tak špatná, aby byla naplněna překážka předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, s čímž soud souhlasí.
43. Žalobce by si měl uvědomit, že žalovaná nerozhodla o jeho předání do Rumunska (k tomu ani není oprávněna), nýbrž toliko o jeho zajištění za účelem předání, přičemž pouze předběžně zkoumala, zda je takové předání možné, tj. zda není *a priori* vyloučeno. Soud proto ve shodě se žalovanou dospěl k jednoznačnému závěru, že předání žalobce do Rumunska nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí *a priori* vyloučeno, tudíž byly splněny podmínky pro zajištění žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
44. K žalobní námitce, že v Rumunsku byla žádost žalobce o azyl zamítnuta, azylové řízení je tedy skončeno, žalobci bylo v Rumunsku uloženo navrácení do země původu a má záznam v evidenci SIS, soud uvádí, že platná právní úprava i v takových případech počítá s návratem cizince do země, kde dříve požádal o azyl.
45. Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III „*členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

46. Podle čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III „pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.“
47. Výše citovaná ustanovení dopadají právě na situaci žalobce, jehož žádost o azyl v Rumunsku byla zamítnuta a bylo rozhodnuto o jeho návratu do země původu. Žalovaná správně poznamenala v napadeném rozhodnutí, že za situace, kdy žalobce dosud nerealizoval svůj návrat a neopustil Evropskou unii, lze přistoupit k jeho vrácení do Rumunska dle nařízení Dublin III. Teoreticky vzato měla žalovaná možnost místo vrácení žalobce do Rumunska, sama vést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES, což by mělo pro žalobce stejný následek (návrat do země původu) jako rozhodnutí o návratu vydané v Rumunsku. Z tohoto pohledu žalobce neutrpěl žádnou újmu na svých právech. Žalobcův záznam v SIS je pouze důsledkem rumunského rozhodnutí o navrácení a nehraje tak žádnou roli při posouzení, zda může být žalobce vrácen do Rumunska dle nařízení Dublin III.
48. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobcem namítané vady při zjišťování skutkového stavu (§ 3, § 50 a § 52 správního řádu). Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, aniž by zde byly jakékoli pochybnosti, když možnost realizace navrácení žalobce do Rumunska byla v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna a prokázána. Ani skutečnost, že žalobce má záznam v SIS není důvodem pro nemožnost vrácení žalobce do Rumunska, přičemž tuto skutečnost brala žalovaná při svém rozhodnutí na vědomí. Dle soudu nebylo třeba provádět další dokazování, zejména obstarávat si další nezávislou zprávu o azylovém řízení v Rumunsku, neboť Informace OAMP byla dostatečným podkladem (viz výše). Skutečnost, že dle žalobce existuje zpráva ECRE AIDA, která hodnotí situaci žadatelů o azyl v Rumunsku jako nepříznivou, nemůže nic změnit na závěrech soudu, že žalovaná si obstarala dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce neuvádí v žalobě bližší údaje, v čem je rumunské azylové řízení pro žadatele nepříznivé, přičemž dle soudu žalovaná posoudila azylové řízení v Rumunsku v dostatečném rozsahu v souladu s výše zmíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
49. Žalobce poukazoval na několik rozhodnutí krajských soudů týkajících se rozhodnutí o navrácení nezletilých cizinců (či jiných zranitelných osob) dle nařízení Dublin III, k čemuž soud uvádí, že v posuzované věci se jedná pouze o zajištění žalobce, nikoli o vlastní rozhodnutí o přemístění žalobce do Rumunska. Navíc se v žalobcem zmiňovaných judikátech jednalo o situaci zranitelných osob, což není případ žalobce, který je dospělý, zdravý a bez jakýchkoli omezení.
50. K žalobní námitce, že nebyl důvod pro zajištění žalobce, neboť jsou v jeho případě dány důvody pro uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že možností užití mírnějších opatření se žalovaná zejména na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala, přičemž žalovaná řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje a lze snad pouze shrnout, že žalovaná po zhodnocení zjištěných skutečností (žalobce nemá dostatek finančních prostředků, nemá cestovní doklad, vstoupil na území ČR neoprávněně s padělaným dokladem totožnosti, žalobce se nechce vrátit do Rumunska ani do země původu, protože hrozí jeho nelegální pohyb po schengenském prostoru) dospěla k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem

vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující a neúčelné. K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil žalovaná i z toho důvodu, že žalobce nemá dostatek prostředků na složení finanční záruky. Žalovaná se tedy možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle názoru soudu zabývala dostatečně a správně poukázala i na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce, který v ČR nemá žádné příbuzné, tudíž je vyloučeno, aby žalobce (nebo někdo za něj) složil kauci nebo se u někoho ubytoval, když nemá dostatek finančních prostředků. V tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalované zcela v souladu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a zcela koresponduje s konkrétními okolnostmi žalobcova případu.

51. Směrem k žalobci soud zdůrazňuje, že jednání žalobce nasvědčuje tomu, že skutečně nerespektuje právní předpisy členských států Evropské unie (včetně ČR) týkající se podmínek vstupu na území a pobytu na něm a že je za účelem dosažení svého cíle – tj. přicestovat do SRN, požádat tam o azyl a pracovat tam – ochoten porušovat právní předpisy. Za těchto okolností i dle názoru soudu nepředstavují zvláštní opatření za účelem vycestování dostatečnou záruku toho, že by žalobce spolupracoval s policejními orgány při realizaci navrácení do Rumunska. Naopak existuje významné riziko, že by se žalobce skrýval, resp. opustil Českou republiku směrem do SRN, čímž by zmařil nebo ztížil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud nesouhlasí se žalobcem, že zajištění žalobce je založeno pouze na neoprávněném vstupu na území Evropské unie, když je zřejmé (viz výše), že žalovaná brala v úvahu i řadu dalších okolností vyplývajících ze situace žalobce, na základě kterých dovodila nezbytnost zajištění.
52. K žalobní námitce, že v případě žalobce bylo možné využít jako zvláštní opatření alternativní ubytování v Pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení, přičemž by šlo o opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, soud opakuje již výše uvedené, že s ohledem na zjištěné skutečnosti by se dalo očekávat, že žalobce z takového zařízení odejde a bude pokračovat v nelegální cestě do SRN, pročez by zvláštní opatření nemohlo plnit svůj význam.
53. Soud proto dospěl ve shodě s žalovanou k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v žalobcově případě namístě, když jedinou vhodnou možností bylo s ohledem na okolnosti případu zajištění žalobce. Předmětná námitka tudíž není důvodná.
54. Pro úplnost a de facto nad rámec žalobních námitek soud uvádí, že žalovaná se rovněž dostatečně zabývala i možným nepřiměřeným zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to na straně 6 napadeného rozhodnutí. Došla přitom k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění za účelem předání žalobce do Rumunska sice bude určitým zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nejde však o zásah nepřiměřený. Žalovaná zhodnotila skutečnost, že žalobce je dospělým, zdravým mužem, který si je vědom toho, za jakých podmínek je oprávněn pobývat na území ČR, resp. v Schengenském prostoru, jehož je ČR součástí; na území ČR ani na území Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace se nenacházejí žádní rodinní příslušníci, příbuzní, či blízcí žalobce nebo jiné osoby, ke kterým má žalobce citový vztah, žalobce tudíž nemá rodinné vazby na území ČR; rodina žalobce žije v Pobřeží Slonoviny; žalobce nemá k ČR žádné ekonomické, společenské

ani kulturní vazby. Soud se s tímto hodnocením přiměřenosti napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje.

55. Žalobce dále v žalobě namítal, že žalovaná porušila čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Obě uvedená ustanovení se týkají ochrany osobní svobody. Jak již bylo výše uvedeno, soud dospěl k závěru, že osobní svoboda žalobce byla omezena plně v souladu se zákonem a ze zákonem předpokládaných důvodů (viz výše). Soud tedy neshledal, že by v daném případě došlo k porušení čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy.
56. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. dubna 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce